

תודות

ספר מסוג זה, בדיוק כמו כל אימון קרטה, נובע משיתוף פעולה של אנשים. אינני יכול לנקוב בשמות כל אלו שלאורך השנים ליוו אותי בדרך זו או אחרת, במסע שלנו עם הרדא סנסה. אולם, בין החברים מהרגע הראשון הייתי רוצה לציין את ג'אן-מארי דופו, חבר מבית הספר, שותף להרפתקאות רבות, וכשהיינו סטודנטים, הכיר לי פעילות זו שהייתה עדיין חדשה יחסית באירופה ועליה ידענו אך מעט. מאז נהנינו ביחד מקורסים רבים, נסיעות ותקופות הראויות להישמר בזיכרון. תודתי גם נתונה לברונו אבאטה, שהחברות ללא עוררין שלו עזרה לנו בתקופות קשות. במשך שלושים שנים הוא היה עמוד התווך של מועדון המקון, שממנו נבנתה מחדש ההתאחדות שלנו בשנות השבעים, והוא עדיין הנשיא שלנו.

תודה לכל החברים והשותפים מבלגיה, בריטניה ובכל מקום, איתם היו לנו רגעים נהדרים במהלך ואחרי האימונים. אבל עיקר האימונים שלי בשלושים השנים האחרונות התקיימו ברימז, בה אני עדיין מדורבן על ידי התשוקה של שותפים נלהבים. תהא תודתי נתונה להם עבור ההנאה שהם עדיין מצליחים להעניק לי שבוע אחר שבוע. מספר תלמידים לשעבר של המועדון שלנו עברו למקומות מרוחקים אך עדיין מצליחים לשמור על קשר ולהצטרך אלינו באופן קבוע לקורסים. אחד מהם, פרדריק בודה, הוא האומן הרשמי שלנו וממשיך להחזיק מעמד, מתאמן לבד, באופן מעשי כנגד הרוח והגאות, בצדו הרחוק של נורמנדי. הוא עיצב את כריכת ספרו של הרדא סנסה "זכרונות" כמו גם כרכת ספר זה. כשרונותיו היצירתיים משתווים למצב הרוח השמח הקבוע בו הוא נמצא.

פרדריק פטי, צילם את הרגעים החשובים באימון שלנו, קורס אחרי קורס, במשך מספר מרשים של שנים. עושר התיעוד שהוא שמר הינו אוצר יקר, וכל התמונות שבספר זה הם שלו. אני חבים לו רבות בשל כך.

הייתי רוצה לציין בין התורמים חבר ותיק, וויליאם בפט, שהתאמן איתנו שנים רבות. הוא קרא את כתבי היד, וההערות השונות שלו תמיד היו לעזר רב, אפילו אם הפעם הוא חייב אותי לשנות את שם הספר שבו הייתי מאוד גאה!

רפואן הרשמי של הפדרציה הצרפתית לריקוד, בינואט לסאג', מומחה לפיסיולוגיה וביומכניקה, שגילה התעניינות ראויה לציון בגישה שלנו ואפילו ציין את עבודתו של סנסה בעבודת התזה שלו. הוא התאמן איתנו מספר שנים והניתוח המדעי של עבודתנו על ידו עזר לנו במידה רבה.

אך ישנו אדם אחד לו מגיע אזכור מיוחד. היא הייתה חלק מהקבוצה המקורית מתוך שישה סטודנטים במועדון שלנו באוניברסיטה. שותפה נלהבת באימון וגם בחיים, מבקרת חדה של חיבורי הכתובים. גלדיס אשתי ראויה להרבה יותר מתודה רגילה, היות ובלעדיה ההרפתקה לא הייתה כל כך נעימה.

לבסוף, אני רוצה לומר שהסיבה שאני לא מדבר ארוכות על הרדא סנסה ברשימה זו, היא שספר זה הוא סוג של מחווה המוקדשת לו. הוא היה בראשית הסיפור, אני מתפתה לומר סגה, שהוא הזין במהלך השנים עם כל הכח של התשוקה שלו. אנו לא יכולים להחזיר לו, אז בואו ננסה לשאת את העדות.